Quelle: https://manuscripta.at/?ID=8166
Copyright: Salzburg, Universitätsbibliothek

accusat, et dicit imbecillis nāe hominū, facile edificari ad cultum deorum
principis posse illis exemplis ac erudiciones quamplurimos, et Hieronymus
inquit, eam vitam et daemonum, quo anima mutatur, nec et ibi ulla
prorsus veritatis cognitione iustitiae popularis, ac Augustinus ait ea
plena et turpitudinis et obscenitatis, in qua Athanasius gestiam
in initium ac deorum Divinitatis affirmat. Nesso ipsorum, cum
ipse adeo praestantissimorum virorum auctoritate gravemur, ut quae ista
vanissima refingant, hi sanctos, et divinos appellet. Nisi forsitan
fortasse ista verabula, nam suam puerilis, sint et poetae per-
vertunt nomen, ut sancti et divini dicantur, quae a verabuli illis
na, fictores ac mendacers et appellari. Quod si Augustinus
ea spectacula adeo insertata esse non nisi oculorum sensui patarent,
ad ensem cum dicitur, quam a pueris legantur, deamantur, pri-
ptiuntur. Et ibi haud angustis oculis spectaculo, sed animo ipse
turpitudinis depasitur. Quis n. adolescens, tam bene a na
institutus, qui quam legunt deorum illorum adulteria, insanosque
gaudia quae a poetis deamantur, in vitium reliquorum omnium
detestanda flagitia, non commoveatur ad libidinem, non
conniveat ad insania, et presertim quam ea aetas a na proclivis
sit ad flagitium. Nec potest satis ad comprimendas adolescentiae
impiditates, sine multa Divinitatis gra. Quod quam intuerit
Cicero qua facile adolescentes plebunt, negat eam aetate in
audiendis, lasciviis ~~audiendis~~ et atendam et, inquit,
ram a libidinis arcendam exercendamque in labore patientiaque
et animi et corporis, ut eorum et in bellis et in civilibus officiis,
vigeat industria. Quis n. Samphili illis peditissimi adolescentis,
amores, et Cereae furta, et ~~et~~ memoriae lenocinia legitis
ad id mores, frequenter audiit, non inflammetur ad exemplum
imitationemque turpitudinis? Praeterea sponte multa, quae poetae
ipsa, quae de suo principatu ac impio gloriatur. Verbis tamen
tanta ea in elegantia, et epithetis verbis poetae nitunt, dicere,
ut in quo utinam summa doctrina, summamque eloquentia
perfecerit, in eo immortalem ipse turpitudinis labem sibi
comparavit, in eis in rebus tam praeclarissima exercuerit ingenia,
quae ea, quae ab immortali Deo fuerat dicendi excellentiam